

keeren? Dit alles had zij uitgesproken tegen Santje alléén, en de goede oude, die haar zoo gaarne vroolijk zag, had haar in deze hoop niet weinig versterkt. Wat was er al niet in dat kleine hoofdje omgegaan, toen zij dat groote huis was binnengetroden, waar zij overal bedden en bleeke gezichten zag! Hoe verlangend en hoopvol had zij uitgezien naar dat ééne gelaat! Hoezeer was haar geduld op de proef gesteld, want nergens, nergens was het te zien; en eindelijk daar had zij aan haar moeder de vraag hooren doen: „Wilt u hem nog zien, Mevrouw?” Waarop deze tot haar groote ontzetting „neen” had geantwoord.

„Waarom zou mama dat zeggen?” had zij toen heel zacht aan Leopold gevraagd, „wij zijn toch juist hier gekomen om papa te zien!”

„Wel, papa is dood,” had deze geantwoord, „heb je dat dien man niet hooren zeggen?”

Dood! Mimieke wist wel wat dat beteekende. Haar lief katje, waarmee zij zoo dikwijls had gespeeld, had zij ook op zekeren morgen dood gevonden; toen lag het dartele diertje stijf en roerloos, en Santje had het begraven in den tuin. Een poosje later was haar vogeltje gestorven, en daarmee was het denzelfden weg gegaan. En nu was papa dood; hij zou dus ook stijf en roerloos daar liggen; hij zou ook begraven worden, en nooit, nooit zou zij hem wederzien! Of . . . misschien bij God? „O,” dacht zij, „als ik wist dat ik hem daar zou kunnen terugvinden, dan zou ik ook wel graag willen sterven, zelfs al zou het daar zoo heel prettig niet zijn.”

Maar wie zou haar dit kunnen zeggen? Zoo was dan het kleine meisje geheel troosteloos; en bij dit groote verdriet kwam nu al heel spoedig nog een ander, namelijk dat Santje, de goede oude Santje haar ging verlaten. Hoe het kwam, dat de trouwe dienstbode thans toch heenging, valt licht te begrijpen; de betrekking van den heer van Heerden moest door een ander vervuld worden, en zijne echtgenootte moest nu trachten op de eene of andere wijze zelf in haar onderhoud te voorzien, zoodat zij er natuurlijk geen dienstbode meer op na kon houden. Veeleer stonden haar kommer en gebrek te wachten, waar zij, zonder eenig middel van bestaan, voor zichzelf en drie kinderen had te zorgen. Doch er kwam een ongedachte uitkomst. Er kwam namelijk een brief van Baron Lentz, waarin hij haar zijn deelneming betuigde, en beloofde, dat hij voor de geheele verdere opleiding van haar beide zontjes zou zorgdragen. Mevrouw van Heerden besloot nu zich naar Antwerpen te begeven, waar Leopold en Frans voorloopig op een kostschool geplaatst zouden worden; zoo doende zou zij gelegenheid hebben hen af en toe te zien; ook meende zij haar voornemen om kamers te gaan verhuren, dáár het best ten uitvoer te kunnen brengen. Zoo was er dan eenige weken later een heel ander leven begonnen voor Mimieke, dan zij tot hertoe gewoon was geweest. Schoolgaan behoefde niet meer naar de meening harer moeder; voor een meisje, en vooral voor zoo'n dom, sufferig kind, als waarvoor zij Mimieke hield, was al dat leeren overbodig en nutteloos; veel beter was het goed werken en koken te leeren, daar viel wat mee te verdienen. Dus was Mimieke nu alle dagen alleen met haar moeder en de vreemde inwoners, die haar al heel weinig aantrekkelijk vonden, en het geheel met haar moeder eens waren, dat zij een vervelend, saai kind was; altoos stil en in zichzelf gekeerd en nooit geneigd om een vroolijk gezicht te zetten. Geen papa was er nu meer om voor haar tusschenbeide te treden, geen Santje om haar te troosten, niemand, die een vriendelijk woord tot haar sprak, waaraan zij toch zoo heel veel behoefte gevoelde, maar — ook geen broertjes om haar te plagen. Van den morgen tot den avond werd zij nu aan het werk gezet: kamers aanvegen, vaten wasschen, boodschappen doen, de heeren bedienen, en wat niet al. En dit zou haar niet onaangenaam geweest zijn, want ons kleine meisje wilde gaarne huiselijke bezigheden verrichten; maar, dat zij haar moeder nooit iets naar den zin kon doen, dit maakte haar bedroefd en neerslachtig. „Waarom zou Mamaatje toch altijd zoo boos op mij wezen?” zoo vroeg zij zichzelf menigmaal af, maar eerst veel, veel later zou haar dit duidelijk worden.

(Wordt vervolgd.)

Enige woorden van Luther.

Goede logica.

Eens kwam de duivel tot mij en zeide: Maarten Luther, ge zijt een groot zondaar en daarom zult ge verloren gaan! — Ho wat, zeide ik, één ding tegelijk; ik ben een zondaar, dat is waar; maar wat ge verder zegt: daarom zult gij verloren gaan! dat is geen goede redeneering. Er staat geschreven: Jezus Christus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken, en daarom zal ik zalig worden. Dat is goede logica. En nu ga heen! — Zóó zond ik den duivel weg met zijn eigen zwaard.

Een welkome gast.

Eens bezocht ik te Wittenberg een student, die hoogst gevaarlijk krank lag. Ik richtte tot den lijder de ernstige vraag: „Hoe zult gij als zondaar voor den driemaal heiligen God kunnen bestaan?” — Het antwoord was: „Heer dokter! ik weet Hem niets anders mee te deelen, dan wat het versje zegt:

Een door berouw verscheurd gemoed,
Besprengd met Christus' dierbaar bloed,
Dat enkel door 't geloof den schat
Der liefde Gods in liefde omvat.”

„O,” riep ik uit, „als ge zóó toegerust zijt, ga dan gerust huiswaarts, mijn zoon! Ge zult bij den Heere een welkome gast zijn.”

Goede raadslieden.

Wanneer de kanseliers en raden der vorsten zijn, wat zij zijn moeten, dan zijn zij de engelen in een rijk, de apostelen van keizers, de grond- en hoeksteenen des vredes op aarde.

Gods Woord.

De Heilige Schrift is voor mij gelijk aan een groot bosch; er bevindt zich geen boom in, waaraan ik niet met de hand heb geklopt, en een paar appelen heb doen vallen.

Ware godsvrucht.

Dat is geen kunst, om bij vrome menschen vroom te zijn! Maar bij kwade menschen te blijven, zonder kwaad te worden, — dat is een meesterstuk!

Bede om bescherming.

Bewaar ons bij Uw Woord, o God!
Verstrooi des vijands gruwelrot,
Dat Jezus, Uw gezalfden Zoon,
Wil bonzen van Uw hemeltron!

Beschaam hunne ongerechtigheên!
Jaag hun gevloekten Raad uit één,
En doe hen vallen in het net,
Voor de arme Christnen uitgezet!

Ja Gij, o aller heeren Heer!
Bewijs Uw macht! verhoog Uw eer!
Bescherm Uw volk, dat U verbeidt,
En loven zal in eeuwigheid!